

A LES PORTES D'UN ANY NOU

per KARL RAHNER

Pot ser una bona cosa acomiadar-nos cristianament de l'any en el seu darrer dia. Aquest comiat l'ha de fer cadascú, sol, en el fons del seu propi cor, ja que cada persona és ben diferent. Però Déu porta cadascú pel seu camí. Ens acomiadem d'aquest any passat, i ho fem en comú, en la comunió d'un cos animat per la gràcia.

Deixem un any darrere nostre, amb el seus dies, els seus treballs, les seves preocupacions i desenganys, els seus moments amargs, amb projectes forjats i potser només parcialment acomplerts.

En mans de qui podem deixar aquest any que deixem darrer nostre? No ha passat simplement i ha deixat d'existir? Al contrari. Si comptem amb Déu, si ens reconeixem pel que som, persones espirituals de l'eternitat, hem de dir que l'any passat és un any que resta per sempre. Els anys que hem viscut són els nostres, Déu ho sap, no nosaltres. Com a cristians podem dir que ens pertany el passat i podem esperar desitjant que Déu ens doni encara molt de futur en aquesta vida finita, de manera que la nostra vida, tot i semblar que passa, resti per sempre.

Ell ha inscrit aquest any en el llibre de la vida que som nosaltres mateixos, en la fesomia espiritual històrica que cadascú ha imprès en la pròpia vida al llarg d'aquest any passat.

Acomiadem-nos agraïts de l'any passat, a fi que sigui encara allò que ha de ser: un do de gràcia de Déu. Perquè Déu ens ha donat tots els dies d'aquest any. I si nosaltres els hem rebut de debò com a vinguts de la seva mà, han estat dies de benedicció, de gràcia i de salvació eterna.

I si en aquest moment no podem donar una mirada anticipada a l'any que ve, sí que podem entrar confiadament en ell. Tal com som; som criatures de Déu i obra de les seves mans. Tot i entrar en l'any nou amb el pes el passat, amb totes les nostres preocupacions, debilitats i cansaments, el Déu fidel i ple d'amor ve a nosaltres.

Donem comiat, doncs, al darrer any. Ha estat un any del Senyor, un any de gràcia, un any, fins i tot, de creixement de l'home interior, encara que nosaltres no ens n'adonéssim, però la força de Déu ha de sortir victoriosa de la nostra feblesa. Així, al final de l'any, tots podem lloar Déu, donar-li gràcies i beneir-lo, perquè és bo i perdura eternament el seu amor.